

Het veel te korte leven van Nils Rurenga is niet onopgemerkt gebleven

Nils, je zou toch minister-president worden?

Het overlijden van Nils Rurenga, oudejaarsdag, bracht in de regio een grote schok teweeg, zowel bij de mensen die hem persoonlijk, als degenen die hem van naam kenden en het bericht in de krant lezen. Niet alleen omdat Nils nog maar 22 jaar jong was, maar ook omdat veel mensen iets met hem 'hadden'. En omdat hij zo'n veelbelovende toekomst had – persoonlijk was ik ervan overtuigd dat Nils ooit minister-president zou worden. Hij had charisma en decorum, was welbespraakt, maar ook ingetogen en gemoedelijk.

Nils, geboren en getogen in Oegstgeest, was in het studiejaar 2010/zon preses van de Leidse studentenvereniging Minerva. In die hoedanigheid werd hij voor deze serie geïnterviewd. Dat was al bijzonder, het gebeurt immers zelden dat er met buitenstaanders zo vrijpostig over het reilen en zeilen binnen de studentenvereniging wordt gepraat.

Ook na zijn voorzittersjaar wist Nils zich in het Leidse nadrukkelijk te manifesteren. Hij kwam hem 'overal' tegen. In oktober nog zat hij voor deze krant nog in het panel bij een debat over 'Leiden studentestad'.

Kortom, het leven lichte Nils aan alle kanten toe.

Tordat, nu twee maanden geleden, bij hem de diagnose leverkanker werd gesteld. Een ziekte die zelden of nooit iemand van zijn leeftijd treft. Vandaar dat de vage klachten, die hij al twee jaar had, niet eerder werden onderkend.

Nils koos ervoor om zich te laten behandelen, en bleef tot het laatst toe positief over de goede afloop. Toen vorige week bleek dat zijn levensverwachting nog maar een paar dagen was, berustte Nils en zei: 'Ik heb een mooi leven gehad'.

Het bericht over zijn dood verspreidde zich razend snel, niet in de laatste plaats omdat het oudejaarsdag was en vele honderden scholieren en studenten die avond naar het jaarlijkse nieuwjaarsfeest van Minerva zouden gaan. Dat feest werd afgelast. De studenten die daarvoor het regelwerk in het sociëteitsgebouw moesten doen, waren sprakeloos, en in tranen.

In de daarop volgende dagen wemelde het in de media van de rouwadvertenties voor Nils. Op Google staat hij boven de wereldberoemde naamgenoot Nils Holgersson.

Natuurlijk staan zijn ouders Tom Rurenga en Marja Burger, in al hun verdriet, bepaald niet te trappelen om te worden geïnterviewd, en/of om zichzelf op de voorgrond te stellen. Toch stemden zij toe in een gesprek, om een beeld te schetsen van, en een 'monumentje' te stichten voor hun zoon, die zoals blijkt uit het overvloedig aantal reacties op zijn overlijden, ook voor zoveel andere mensen van grote betekenis is geweest. Nils' veel te korte leven is bepaald niet onopgemerkt gebleven. Hij heeft bij velen iets gemaakt. Hij heeft ons weten te raken.

Dit interview met zijn ouders is, kortom, een requiem voor Nils Rurenga.

Bijzonder kind

„Nils was een kind dat alles kon en bij wie altijd alles lukte. Ook

als hij weer eens iets nieuws probeerde, ging dat allemaal als vanzelf. Als hij over de atletiekbahn rende, werd er gezegd: 'Hij moet op atletiek!' Tom ging een keer met hem schaatsen in de Uithof. Dat deed hij dan, maar hij bleef ook weer met zo'n natuurlijke slag, dat de topschaatsster, Ria Visser, die daar toevallig ook was, naar hen toe kwam: 'Die jongen moet op een club, hij heeft zoveel talent'. Maar dat gebeurde niet, hij zat al op tennis en waterpolo, er was zoveel.'

Spanwijdte

„Als klein kind observeerde hij al, hij keek gewoon de kanten van veel dingen af. Hij dacht ook vaak door. Zo gingen ze bijvoorbeeld met de hele klas naar een bos. Waar andere kinderen riepen dat ze een mus zagen vliegen, zei Nils: 'Ja, oké, maar wat is dan de spanwijdte van de vleugels?'

Studentenleven

„Het was voor Nils helemaal geen uitgemaakte zaak dat hij lid van Minerva zou worden. Hij zou zich wel aansluiten bij een studentenvereniging, maar had het plan om het eerste jaar thuis te blijven wonen. Na een paar dagen El Cid - de Leidse introductieweek voor aankomende studenten - besloot hij lid te worden van Minerva. Vooral omdat tijdens het voorzittersdebat (het jaarlijkse debat tussen de voorzitters van de verschillende studentenverenigingen, red.), 'alleen de preses van Minerva indruk maakte vanwege de inhoud van het verhaal. De rest had het volgens Nils alleen maar over 'het is leuk-leuk-leuk'.

Hij had nog wel wat bedenkingen over 'de kennismakings-tijd'. Achteraf zei hij alleen maar dat het niet bijzonder leuk was, maar wel om door te komen. Hij vertelde er verder niet veel over. Het is natuurlijk allemaal mystiek, er zijn heel veel specifieke regels, waar je als buitenstaander niets over hoort te weten.

Na de KMT (kennismakings-tijd) meldde hij terloops, dat hij zou hospiteren in een huis aan de Oude Rijn. 'Hospiteren', dachten wij. „Oh”

Preses

„In de loop van de tijd werd hij actief bij Minerva, maar hij liet altijd een beetje in het midden of hij bepaalde bestuursfuncties ambieerde. Het telefoontje dat hij een 'polsingsbrief' had gekregen om preses te worden, kwam voor ons dus onverwacht.

En niet alleen voor ons hoor, ook in zijn studentenhuus – zijn huisgenoten werden praktisch familie van Nils – waren ze verbaasd. En zelfs binnen de

Eén van de laatste foto's van Nils, gemaakt in het Leidse stadshuis.

FOTO MENNO SMITSLUO

vereniging waren er mensen die zeiden: 'Wie is die Rurenga dan, één of andere knor?' (term voor niet-leden van Minerva, red.). Kennelijk was Nils in die zin niet echt opgevallen.

Naam gemaakt

„Tijdens zijn bestuursjaar zou Nils talloze malen als woordvoerder in de media verschijnen. Dan was hij ineens op radio of tv over het irem van de nieuwe ministersploeg van wie

gekomen om ze allemaal in te plakken.

Nils kon met iedereen goed verbanden leggen. Hij organiseerde bijvoorbeeld een rector-rendiner (rector is de naam die de corpora van andere steden gebruiken voor de voorzitter/preses van de vereniging, red.) voor alle studenten corpora van Nederland. Sindsdien hebben de rectorren daar een traditie van gemaakt.'

Druk jaar

„Hij had als preses een heel druk jaar, maar er was toch regelmatig contact met hem. Daar zorgden we zelf ook wel voor! Dan belden we hem bijvoorbeeld of hij wilde invallen met tennis. Of we stelden voor een hapje te eten op dinsdag, als de sociëteit dicht was. Soms was hij even thuis, en storte hij in de val alle vermoedissen op de sociëteit. Dan viel hij spon-

Duizend mensen bij afscheid Pieterskerk

Rond de 1000 mensen hebben afgelopen donderdagmiddag afscheid genomen van Nils Rurenga. Familieleden, huisgenoten en vrienden schetsen tijdens de samenkomst in de Pieterskerk een treffend beeld van de geboren Oegstgeestenaar, die vorige week zaterdag op 22-jarige leeftijd overleed. Onder het gehoor onder anderen rector-magnificus Paul van der Heijden en hoogleraar Jaap de Hoop Scheffer van de Universiteit Leiden, evenals een groot deel van de leden van studentenvereniging Minerva.

Volgens zijn neef Mark Leupen was dat overvloedig aantal mensen treffend voor het sociale leven dat Nils leidde. „Een groot contrast met de huidige samenleving, die steeds meer om het individu lijkt te draaien.” „Nils streefde ernaar dat ieders kwaliteiten tot zijn recht kwamen, zowel die van de grote mond als het timide type”, zo zei studentenpastor Rob van Waarde, die Nils regelmatig in diverse gespreksgroepen had ontmoet. In één van die gesprekken had Nils heel realistisch over zijn ziekte gesproken. „Het moment van je dood is niet belangrijker dan alle andere

momenten in je leven”, zo zou hij tegen de studentenpastor hebben gezegd.

Menno Cox, één van de huisgenoten waarmee Nils op de Oude Rijn op kamers zat: „Je kwam in 2007 bij ons wonen. Toen je na twee weken van gezamenlijke maaltijden vol hamburgers, shoarma en kipkluijes, bekende dat je eigenlijk vegetariër was, toen zijn we definitief van je gaan houden.” Cox had Nils' hele ontwikkeling „van onhandige 'veeg' (vegetariër) tot de indrukwekkende preses meegeemaakt. Je leek voorbestemd om de maatschappij vooruit te helpen.”

In zijn functie van preses had Nils „van het bestuur, dat een zootje ongeregeld was, één groep weten te smeden”, zo oordeelde Adriaan Quist, die in 2010-zon met hem in het bestuur van studentenvereniging Minerva had gezeten. „Daar had hij de juiste kwaliteiten voor: rustig, geduldig, genuanceerd én vol zelfvertrouwen. Nils hoorde ons eindeloos gekibbel rustig aan en gaf in de groep iedereen de kans zijn zegje te doen. Het liefst wilde je in je bestuursjaar ook met alle leden spreken. Je wilde er altijd voor iedereen zijn.”

taan in slaap op de bank. En soms 'googelden' we hem even. Wisten we ook weer wat-ie allemaal uitvoerde.”

Visitekaartje

„Nadat zijn bestuursjaar bij Minerva voorbij was, had Nils bijvoorbeeld zijn visitekaartje afgegeven, want werd hij voor allerlei clubjes gevraagd. Zo vroeg korpschef Jan Stikvoort van Hollands Midden of Nils ook op persoonlijke titel bij de regionale contactgroep van de politie wilde blijven, want hij vond zijn inbreng waardevol.”

Angel eruit

„In oktober deed Nils nog mee aan een debat van de krant over 'Leiden studentestad' bij Scheltema. Wij waren er ook. We zagen hoe Nils onder vuur werd genomen, maar hij bleef zo... zo keurig, zo waardig. Hij reageerde niet alsof hij werd aangevallen. Hij was gewoon niet van zijn stuk te brengen. Ja, dan haal je de angel er wel uit.”

Elektrische gitaar

Tom: „Nils had aangegeven dat hij een goedkoop gitaartje wilde kopen om zichzelf gitaar te leren spelen, in de tijd dat hij de chemokuren onderging. We hebben gewoon lekker een goede elektrische gitaar voor hem gekocht. Helaas heeft hij daar maar een paar uur op kunnen spelen.”

Marja: „Ik denk de laatste dagen wel eens: gelukkig heeft hij in de tijd van zijn voorzitter-

schap van Minerva niet geweten dat hij ziek was. Nu heeft hij enorm genoten van dat bijzondere jaar.”

Afscheid

„Hoeveel mensen er komen, is moeilijk in te schatten. Daarom hebben we besloten om de afscheidsdienst in de Pieterskerk te houden. Daar past iedereen in. En dat we daarna bij Minerva een samenkomst kunnen hebben, is bijzonder. Officieel – dat zijn de mores – mag er in die sociëteitszaal geen muziek worden gespeeld. Nu wel. De rouwauto mag voor deze gelegenheid ook door de Breestraat rijden en voor het sociëteitsgebouw stilstaan. Voor Nils kan bijvoorbeeld alles.”

Betekenis

„De hele week loopt het bezoek af en aan. Elke avond zijn er veel vrienden van Nils over de vloer, van zijn jaarclub, van Minerva, van zijn huis, de jeugdvereniging, ze blijven gelukkig maar komen. Het zijn steeds weer anderen. Ne, dat is helemaal geen belasting. Het is heel bijzonder. Ze steunen ons aan alle kanten.”

Als ouders ben je altijd trots op je kind. Wat voor ons een eyepoener is, dat wij nu zien en beseffen dat ons kind, dat voor ons zo bijzonder was, dat klaar-blijkelijk ook voor anderen is geweest. Dat is, hoe dan ook, voor ons toch een soort van troost.”

MIEP SMITSLUO-DE GRAAFF